

Ἴδος φεγγίτου ἢ ἀνεμιστήρος, ὁ ὁποῖος ἦτο σκεπασμένος κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ νεῖρον τοῦ ποταμοῦ. Αἱ σκωριασμένοι κικλίδες ἀπείχον ἀρκετὰ ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὁ Δούλλης δὲν ἦτο πολὺ παγύς. Τὸ σχέδιόν του εἶχε γίνῃ...

Γρήγορα-γρήγορα ἐξεδύθη, ἄφισεν εἰς τὴν βάρκαν, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, καὶ μὲ γενναϊότητα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ποταμὸν ὑπὸ τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐννοήσῃ τὴν σκοπὸν του καὶ δὲν ἐγελούσαν πλέον.

Ὁ Δούλλης ἐσχόπευε τρόντι νὰ περᾶσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς κικλίδας τῆς θυρίδος καὶ νὰ ὑπάγῃ νάνοιξῃ τὴν κλειστήν θύραν ἀπὸ μέσα. Καὶ τὸ δύσκολον αὐτὸ ἐγχείρημα τὸ ἐξετέλεσε θαυμασίως.

Πρῶτα ἐπέρασε τὸ χέρι του καὶ κατόπι, χωρὶς δυσκολίαν, τὸ κεφάλι του. Τὴν μέθοδον αὐτὴν εἶχε μάθῃ τὴν καιρὸν ποῦ ἀλγέτευεν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας... Ἀκόμη μία προσπάθεια, καὶ τὸ λεπτόν, τὸ εὐκίνητον σώμα του ἐπέρασεν ὀλόκληρον. Ἐγένετο ἄφαντος!

Ἡ Δεσποινὶς εἶνε τώρα ἀνήσυχος. Ποῖος ἤξευρε ποῦ νὰ ἐπεσε τὸ κακόμοιρον τὸ παιδί!

Παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα. Αἱ κυρίαι ἐφώναζαν βεβαίως ὅτι συνέβη δυστύχημα. Καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦτο ἀναπόφευκτον καὶ ὅτι τὸ εἶχαν προείπῃ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κραυγὴ φαιδρά. Ἐφώσαν τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδαν ἐπὶ τοῦ ὄχυρώματος τὸν Δούλλην διάδροχον, καταλασπωμένον, ἀλλ' ἀκτινοβολοῦντα ἀπὸ χαράν.

Καὶ τὴν ἦτο ἡ χαρὰ του, ὥστε λησμονῶν τὴν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὴν κυρίαν του, τῆς ἐστελλε φιλήματα.

Πρὸ τοῦ θαύματος τούτου ἡ Δεσποινὶς κατενθουσιάσθη, καὶ χειροκροτοῦσα ἐφώνασε:

— Μπράβο, μικρέ! Τώρα ἔλα νὰ μᾶς πάρῃς... Κάμε λοιπὸν γρήγορα!

— Μὰ, Ὑψηλοτάτη... εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Φροντενὰ ἀνήσυχος, δὲν ἐννοεῖτε βέβαια νὰ μᾶς ἀναγκάσετε νὰ περᾶσωμε ἀπὸ ἐκείνη τὴν τρύπα;!

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Δεσποινὶς, παρατηροῦσα μὲ πονηρὸν μειδίαμα τὸ ὄγκωδες σῶμα τῆς κομίσσης: ἄλλως αὐτὸ θὰ σᾶς ἦτο ἀδύνατον! Ἐσυχάζετε! ὁ μικρὸς μουσικός μου θὰ μᾶς εὔρῃ ἄλλην ἐξοδον.

Πραγματικῶς μετ' ὀλίγον εἶδαν τὴν μικρὰν θύραν νὰ σείεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τέλος νάνοιγεται διάπλατη.

Ὁ Δούλλης παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀνοικτὸν.

— Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος! ἐφώνασε θριαμβευτικῶς ἔρχομαι νὰ πάρω τὴν Ὑψηλοτάτᾶ σας!...

καὶ κωπηλατῶν διηυθύνθη πρὸς τὰς κυρίας.

— Ὅσαι θέλουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ἄς μὲ ἀκολουθήσουν! εἶπε.

Αἱ κυρίαι Δὲ Πιέσκ καὶ Δὲ Φροντενὰ δὲν ἐγελούσαν πλέον. Ἡ ἀνησυχία, διὰ νὰ μὴν εἰπώμεν ὁ φόβος, ἀνεγινώσκετο καθαρὰ εἰς τὰ πρόσωπά των. Δὲν τὰς ἐνθουσίαζε διόλου ἡ ἰδέα νὰ περᾶσουν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην καὶ νὰ εἰσέλθουν μόναι καὶ ἐξαφνικὰ εἰς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην πόλιν.

— Πῶς θὰ μᾶς ὑποδεχοῦν ἀρὰ γε εἰς τὴν Ὀρλεάνην; ἐψιθύριζαν.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισαν ὑπὸ τὸ εἰρωνικὸν βλέμμα τοῦ Δούλλη, ὁ ὁποῖος, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν, ταῖς ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ εἰσῆλθαν εἰς τὴν βάρκαν.

Ἐνῶ ἐκωπηλάτει, τὸ παιδίον διεσκέδαζε νὰ τὰς τρομάξῃ:

— Ἄχ, κυρίαι μου! θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ σκύψετε πολὺ διὰ νὰ περᾶσετε τὸ ὑπόγειον, καὶ θὰ λερωθῆτε... Δὲν εἶνε πλατὺ σὰν κανένας διάδρομος τοῦ Λούβρου; ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάμω! δὲν ἔχω καὶ καλλίτερον νὰ προσφέρω εἰς τὰς Ἐξοχότητάς σας!

Ὁ Δούλλης δὲν ἔλεγε καμμίαν ὑπερβολὴν. Αἱ κυρίαι ἐκείναι μὲ τὰς ἀμαζόννας καὶ τὰ μεγάλα πτεροφόρα καπέλλα, θὰ ἐδυσκολεύοντο πολὺ νὰ περᾶσουν τὸ ὑπόγειον καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη θὰ ἐκοπίαζεν ἀρκετὰ.

Ἐδέησε τρόντι νὰ ποδηγετήσῃ τὴν πριγκίπισσαν βῆμα πρὸς βῆμα μέσα εἰς ἓνα στενὸν διάδρομον, κατὰ τὸ ἥμισυ πλημμυρισμένον, ὁ ὁποῖος ἐτελείωνεν εἰς ἓνα κοίλωμα, ὅπου ἦσαν συσσωρευμένα ἀλιευτικὰ ἐργαλεῖα καὶ σάκκοι περιέχοντες ἄλας.

Τὸ ὑπόγειον αὐτὸ ἐχρησίμευε βεβαίως ὡς κρύπτη εἰς λαθρεμπόρους...

Στενάζουσαι αἱ ἀκόλουθοι τῆς Δεσποινίδος ἐφθασαν ἕως ἐκεῖ, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ὁ δρόμος ἐγίνετο δυσκολώτερος.

Ὁ Δούλλης ἔδειξεν εἰς τὴν κυρίαν του στενὸν ἀνωφερὴ δρομίσκον σκεπασμένον ἀπὸ μεγάλας πέτρας καὶ ἀγκάθια, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο μάλιστα ἀμυδρὸν φῶς.

— Ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε, φθάνει κανεὶς εἰς τὰ τεῖχη.

Δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Πρῶτῃ ἡ Δεσποινὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μονοπάτι, ὁμολογουμένως μὲ πολὺ θάρρος. Ἄλλ' ὅσα ἐπροχωροῦσε, τόσο τὸ ἔχανε, διότι αἱ πέτραι κυλιόμεναι ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς, ἐξεσκέπαζαν σκορπιούς, φρόνους, σαύρας, ἀρουραίους καὶ ἄλλα σιχαμερὰ ζῴαρια, τὰ ὁποῖα ἔκαμναν τὴν πριγκίπισσαν νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς τρόμου.

Τελος πάντων ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην

ἄκρην· ἀλλ' ἐνῶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ φωνάξῃ θριαμβευτικῶς, παρετήρησεν, ἐκεῖ πλησίον, μερικὸς στρατιώτης.

Ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν καὶ διὰ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὰς φίλας τῆς, ἡ ἀνάβασις τῶν ὁποίων ἦτο ἐπιπονωτάτη.

Ὁ Δούλλης ἐσπρωγνε μὲ δλὴν τὴν δύναμιν εἰς τὸν ἀνήρορον τὴν σωματώδη κυρίαν Δὲ Πιέσκ. Ἡ δυστυχὴς κόμησσα, ἐμποδιζομένη ἀπὸ τὰ μακρὰ τῆς φουστάνια καὶ ἀπὸ τὸ μέγαλον τῆς καπέλλον ποῦ τῆς ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον, ἀνέβαινε ἐν τούτοις ὅπως-ὅπως, καταρωμένη τὴν Ὀρλεάνην καὶ τὸν διὰβολομουσικόν, ὁ ὁποῖος μὴ προσέχων εἰς τὰ παράπονά τῆς, ἐξήκολούθει νὰ τὴν σπρώχνῃ ἀπὸ πίσω. Οὕτω, μετ' ὀλίγην ὄραν, ἡ κυρία Δὲ Πιέσκ κατώρθωσε ν' ἀνταμώσῃ τὴν Δεσποινίδα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρομίσκου.

Ἀφοῦ ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ ἡ κυρία Δὲ Φροντενὰ—κάπως εὐκίνητοτέρα αὐτῇ, —ὁ Δούλλης, δείξας εἰς τὴν κυρίαν του τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὑπὸ τοὺς πόδας των, ἀνέκραξε κατάκοπος ἀλλὰ καὶ περιχαρὴς:

— Εἶχα ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα νὰ τὴν εἰσαγάγω εἰς τὴν Ὀρλεάνην. Ἰδοῦ, εἶμεθα μέσα!

Ἡ Δεσποινὶς ἐρίλησε τότε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπεν ἐνθουσιωδῶς:

— Μικρέ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τοῦ ἔκαμες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Ἀχαριστία

Ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια δὲν χάνει ποτὲ τὰ δικαιώματά τῆς· διὰ τοῦτο, πρὶν κάμωμ τὴν θριαμβευτικὴν τῶν εἰσοδῶν εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ἡ Μεγάλῃ Δεσποινὶς καὶ αἱ εὐγενεῖς ἀκόλουθοί τῆς, ἐστάθησαν νὰ εὐπεπισθοῦν ὀλίγον καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῆ κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἡ περιβολὴ των.

Καὶ ἀφοῦ τὰ καπέλλα ἐφορέθησαν ὅπωςδὴποτε ἴσια, καὶ ἀφοῦ ἐδέθησαν τὰ μαλλιά, καὶ ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν κάπως αἱ πτυχαὶ τῶν ἀμαζόνων, αἱ κυρίαι ἀναλαβοῦσαι τὸ μεγαλοκρεπὲς καὶ ἀγέρωχον ὕφος των καὶ ἀκολουθοῦμεναι ὑπὸ τοῦ Δούλλη, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ φυλακεῖον.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φρουρῶν ἀξιωματικός, ἀναγνωρίσας τὴν Δεσποινίδα, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιτος. Ἐπιτέλους ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

Προχωρήσας εἰς προὔπαντησιν τῆς πριγκίπισσης, τὴν ἐχαιρέτησεν ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς πόλεως καὶ διέταξε πρὸς τιμὴν τῆς τυμπανοκρουσίαν.

Ἡ εἰδήσις τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ἀφίξεως διεσπάρη ταχύτατα εἰς τὴν Ὀρλεάνην, καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας

τὸ πλῆθος ἐσπευδε πρὸς τὰ ὄχυρώματα κραυγάζον:

— Ζήτω ἡ Δεσποινὶς! Κάτω ὁ Μαζαρίνος!

Δύο ἀνθρωποὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Γάστωνος τῆς Λύρηλιας καὶ τὴν ἐκάθησαν εἰς μίαν πολυθρόναν τὴν ὁποίαν ἐσῆκωσαν εἰς τοὺς ὤμους των. Ἐπὶ τοιούτου ἄρματος ἡ Μεγάλῃ Δεσποινὶς, κατευχαριστημένη, ὠδηγήθη θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Διοικητήριον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ἀγαλλοί μου,

ΙΑΤΙ ἡ ἐλληνικὴ Σημαία εἶνε κυανόλευκος; Τί ἐσκέφθησαν νὰ συμβολίσουν μὲ τὰ δύο τῆς χρώματα οἱ πρῶτοι οἱ ὁποῖοι τὴν καθιέρωσαν; Πῶς τὸ κυανὸν καὶ τὸ λευκὸν εἶνε εἰκὼν τοῦ θεοῦ φωτός, τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγαζούσης Σοφίας. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸς ὁ «φωτεινὸς οὐρανὸς» τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀτενίζοντες οἱ Ἕλληνες, ἐμπνέονται τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀγάπης, τοῦ Καθήκοντος.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου ἠνθισεν ὁ μεγαλύτερος ἐλληνικὸς πολιτισμὸς, ἐλατρεῦετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Παρθένος Ἀθηνᾶ, ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, δηλαδὴ ἡ θεία Σοφία. Λοιπὸν, ὁ πέπλος τῆς Θεᾶς τὸν ὁποῖον ὕφαιναν κατ' ἔθος αἱ κάλλισται τῶν Ἀθηνῶν παρθέναι καὶ περιέφερον κατὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην πομπὴν τῶν Παναθηναίων τρόπον τινὰ ὡς σημαίαν, ἦτο κυανόλευκος.

Ἡ λατρεία τῆς θείας Σοφίας ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς νέας θρησκείας καὶ διὰ τοῦτο σταυρὸν ἔχει εἰς τὸ μέσον ἡ ἐθνικὴ μας σημαία. Εἶνε αὐτὸ τὸ ὄραμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὸν θρόνον του ἀπὸ τῆς Ρώμης εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄραμα τοῦ Κωνσταντίνου: εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδεν ἓνα σταυρὸν, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἐν τούτῳ νίκα». Ὁ σταυρὸς ἦτο φωτεινός, λευκός, καὶ φυσικὰ ἐπὶ βάθους κυανοῦ. Ἀκριβῶς δηλαδὴ ἡ μέλλουσα χριστιανικὴ ἐλληνικὴ σημαία, τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκχριστιανισμένου.

Αὐτὸς λοιπὸν, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἶνε ὁ συμβολισμὸς τῶν δύο χρωμάτων τῆς σημαίας μας. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως, κανονίζοντες τὰ δύο αὐτὰ χρώματα, τὸ κυανὸν διὰ τὸ βάθος καὶ τὸ λευκὸν διὰ τὸν σταυρὸν τῆς σημαίας, εἶχαν πραγματικῶς θεῖαν τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἠδυνήθησαν νὰ συμβολίσουν πικρὰ καὶ τὸν ἄριστον τῆς Τρίπολις — μία

ἀπὸ τὰς πρώτας μεγάλας νίκας τοῦ Ἀγῶνός μας, — καὶ κατεβιάσθη ἀπὸ τὸ Διοικητήριον ἡ τουρκικὴ σημαία, μὴ ἀντικατέστησε (λέγει ἡ παράδοσις) τὴν προχειρῶς ἀπὸ τεμάχιον τοῦ ἐσωρράσου ἐνὸς ἱερέως, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ εἶνε κυανόν, καὶ ἀπὸ δύο λόξας τῆς λευκῆς φουστάνιλλας ἐνὸς στρατιώτου.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι οἱ κανονίσαντες ὡς ἐθνικὴν σημαίαν τὴν κυανόλευκον, τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχον ὑπ' ὄψει των. Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνα γήρας βιβλίου ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κυανὸν καὶ τὸ λευκὸν ἦσαν ἀνάκαθεν τὰ κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὰ χρώματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν κυανὸν συμβολίζει τὸν οὐρανόν, τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἶχον συλλάβῃ καθαράν, τὸ δὲ λευκὸν εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ φωτός, τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγαζούσης Σοφίας. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸς ὁ «φωτεινὸς οὐρανὸς» τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀτενίζοντες οἱ Ἕλληνες, ἐμπνέονται τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀγάπης, τοῦ Καθήκοντος.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου ἠνθισεν ὁ μεγαλύτερος ἐλληνικὸς πολιτισμὸς, ἐλατρεῦετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Παρθένος Ἀθηνᾶ, ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, δηλαδὴ ἡ θεία Σοφία. Λοιπὸν, ὁ πέπλος τῆς Θεᾶς τὸν ὁποῖον ὕφαιναν κατ' ἔθος αἱ κάλλισται τῶν Ἀθηνῶν παρθέναι καὶ περιέφερον κατὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην πομπὴν τῶν Παναθηναίων τρόπον τινὰ ὡς σημαίαν, ἦτο κυανόλευκος.

Ἡ λατρεία τῆς θείας Σοφίας ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς νέας θρησκείας καὶ διὰ τοῦτο σταυρὸν ἔχει εἰς τὸ μέσον ἡ ἐθνικὴ μας σημαία. Εἶνε αὐτὸ τὸ ὄραμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὸν θρόνον του ἀπὸ τῆς Ρώμης εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄραμα τοῦ Κωνσταντίνου: εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδεν ἓνα σταυρὸν, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἐν τούτῳ νίκα». Ὁ σταυρὸς ἦτο φωτεινός, λευκός, καὶ φυσικὰ ἐπὶ βάθους κυανοῦ. Ἀκριβῶς δηλαδὴ ἡ μέλλουσα χριστιανικὴ ἐλληνικὴ σημαία, τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκχριστιανισμένου.

Αὐτὸς λοιπὸν, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἶνε ὁ συμβολισμὸς τῶν δύο χρωμάτων τῆς σημαίας μας. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως, κανονίζοντες τὰ δύο αὐτὰ χρώματα, τὸ κυανὸν διὰ τὸ βάθος καὶ τὸ λευκὸν διὰ τὸν σταυρὸν τῆς σημαίας, εἶχαν πραγματικῶς θεῖαν τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἠδυνήθησαν νὰ συμβολίσουν πικρὰ καὶ τὸν ἄριστον τῆς Τρίπολις — μία

στότατα αὐτὴν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἷος ἦτο πρὸ αἰῶνων καὶ οἷος θὰ εἶνε εἰς τοὺς αἰῶνας!

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναφέρω ἐδῶ τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας, διὰ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς μᾶς πείθει πραγματικῶς ὅτι ἀνάκαθεν αὐτὰ ἦσαν τὰ χρώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἔρχομαι εὐθὺς εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

Τὴν 15 Μαρτίου 1822, ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐκανόνισεν ὡς σημαίαν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τὴν ἀποτελουμένην ἐκ παραλλήλων κυανολέκων γραμμῶν, μετὰ λευκοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν ἐντὸς κυανοῦ ἐπιπέδου· κυανὴν σημαίαν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν, διὰ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν· καὶ κυανὴν σημαίαν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ, ἐκτεινομένου καθ' ὅλον τὸ μήκος καὶ πλάτος, διὰ τὰς κατὰ ξηρὰν δυνάμεις.

Τὴν 4 Ἀπριλίου 1833, διὰ Β. Διατάγματος κατηργήθη ἡ ἰδιαιτέρα σημαία τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἐκτοτε ἡ ναυτικὴ μας σημαία εἶνε μία, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τῶν πολεμικῶν πλοίων φέρει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γωνιαίου σταυροῦ ἐν κίτρινον βασιλικὸν στέμμα. Το στέμμα τοῦτο προσετέθη καὶ εἰς τὰς σημαίας τῆς ξηρᾶς, τὰς κανονισθείσας διὰ τὰ φρούρια. Εἰς δὲ τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τῆς σημαίας τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμειν προσετέθη ὁ ἐστεμμένος θυρεὸς τοῦ Βαυαρικοῦ Οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποῖου κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς μας Ὁθων.

Τὴν 19 Ἀπριλίου 1864, ἀφαιρέθη ἀπὸ τὰς σημαίας τῆς ξηρᾶς ὁ βαυαρικὸς θυρεὸς καὶ ἐτέθη ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ σταυροῦ τῆς βασιλικῆς Σημαίας προσετέθη ὁ θυρεὸς τοῦ Δανικοῦ Οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποῖου κατὰγεται ὁ βασιλεὺς μας Γεώργιος Α΄.

Αὐτὴ εἶνε ἐν περιλήψει ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

Δόξα εἰς Δεῦτην!...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΣΑΝ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

—Βουνὸ οὐρανόφραστο· σὰ γίγας Βασιλεῖς Καθήμενος ἔστης γῆς τὸ μέγα θρόνον. Τὰ πόδια μου ὡς στὰ βράχη τῆς ἀερο- [γαλιᾶς] Σαπλώνοντας, τὰ πάντα ἐγὼ ἔχω μόνο.

Κ' εἶνε ὁ χιτώνας μου τοῦ Ἀπρίλη κεντητός Ὁ κάμπος πέρα ὡς πέρα, πάντα ἐμ- [πρὸς μου.]

Κ' ἐνῶ ἔστην κορυφῇ μου ἰάστρα κι' ὁ ἀετὸς Καί, κάτου ἀπ' τὴ λευκὴ μου κόμη, ἡ [λιος τὸ φῶς μου.]

Μύρια πουλάκια—λούλουδα ἀνοικτὰ— Κάτου ἀπ' τὰ γόνυτά μου, καὶ πῶ κάτου, Μὲ τὰ δροσάτα γραιβαλάκια, φτερωτὰ Τὸν Ὑμνον μου τονίζου τοῦ Ἀθανάτου!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ΚΩΣΤΗΣ, θριαμβευτικῶς:—Τὸ βρήκαί! Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα πρέπει νὰ σκοτώνεται ἀπὸ τὴν ἀγνωστον προσωπιδοφόρον μὲ τὴν κυανὴν στολήν, εἰς τὸ πανδοχεῖον!

ΠΕΤΡΟΣ:—Τὸ ἀποκρούω! Τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γιαγκοῦ θὰ ἐγίνετο φρικῶδες. Εἰς τὰ εὐμορφα μυθιστορήματα δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἓνα ἔγκλημα ἑστὴν ἀρχή, γιὰ τὸ πρῶτο κεφάλαιο. Ὅλα εἶνε ὀλιβερά ἑστὶς πρῶτες εἰκοσιπέντε σελίδες ὁ ἥρωας κλαίει, ὁ ὑπὲρ τῆς κλαίει, ὁ πιστὸς σκύλος κλαίει, ὁ ἀναγνώστης κλαίει... Ἄλλ' αὐτὸ δὲν διαρκεῖ. Λίγο-λίγο τὰ πράγματα διορθώνονται, καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος ξεχνοῦν, γελοῦν, χαίρονται, ἐλπίζουν. Ἐπιτέλους, ἄλιγον πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίλογον, ἀνακαλύπτεται ὅτι καὶ τὸ πρόσωπον ποῦ ἐδολοφονήθη, δὲν ἀπέθανεν ἀληθινὰ καὶ ὅτι ἐκέρδισε ἐκατὸν ἑκατομμύρια εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Τράνσβααλ. Ἔτσι ὅλοι μένουν εὐχαιστημένοι. Ἡ κόμησσα εἶχε λιποθυμήσῃ... Νά, τέτοια ἔργα μάρτυρον ἐμένα!

«Ἡ κόμησσα εἶχε λιποθυμήσῃ...» (Σελ. 324, στ. β')

ΚΩΣΤΗΣ, ὑψῶν τοὺς ὤμους:—Εἶνε ἀπίθανα! Δὲν ἔχεις γούστο!

ΠΕΤΡΟΣ:—Ὅχι, ἔχεις ἐσὺ, ποῦ σάρῃσουν μόνον τὰ φρικώδη!

ΚΩΣΤΗΣ:—Καθόλου. Μάρῃσουν τὰ πράγματα ποῦ συμβαίνουν, κάθε πρᾶγμα ποῦ συμβαίνει. Νά, προχθὲς ἑστὸ σπῆτι, ἑστὸ ἓνα παλῆ βιβλίον τῆς σοφίτας, ἐδιάβασα ἓνα διήγημα ἔξοχο, θαυμάσιον!... Μὰ δὲν ἔχετε ἰδέα!

ΠΕΤΡΟΣ:—Τί τίτλο εἶχε;

ΚΩΣΤΗΣ:—Δὲ θυμοῦμαι τὸν τίτλο. Ἦταν ὁμῶς ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ τὴν ἔγδαραν ζωντανὸν ἑστὸν καιρὸ τοῦ Ἐκατονταετοῦς Πολέμου. Θέλετε νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ; Πρᾶγμα ποῦ συνέβη. ΠΕΤΡΟΣ, ἐντρομος:—Σῶπα, γιὰ τὸ Θεὸ!.. Γιαγκο, πᾶς του νὰ σωπάσῃ!

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Σῶπα, λοιπόν, Κωστῆ, μὴν τρομάζεις τὸν Πέτρο!... Ἄ, σᾶς βεβαίῳ ὅτι τίποτε τέτοιο δὲν ὑπάρχει ἑστὸ μυθιστόρημά μου. Κ' εὐχαρίστως θὰ ἔβαζα μέσα καὶ γάμο, ἂν ἤξευρα ποιὸς νὰ παντρεύω.

ΠΕΤΡΟΣ:—Γιατί δὲν παντρεύεις τὸν

Γιόχαν μὲ τὴν εὐμορφη Γυφτοπούλα;... ΓΙΑΓΚΟΣ:—Ὁ Γιόχαν εἶνε μὲλις ἑπτὰ ἐτῶν.

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Μπα! Ὁ μὲγαλῶση. Τὸ μυθιστόρημά σου πρέπει νὰ τὸ κάμῃς τρίτομον. Ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ βάλῃς καὶ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή, ποῦ ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἔχη ἐφευρεθῆ.

ΚΩΣΤΗΣ:—Μᾶς ἐσκότισες μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή σου. Πῶς σιχαίνομαι αὐτὲς τίς βλακεῖες! Γιατί τότε νὰ μὴ βάλῃς κ' ἓνα ὑποβρύχιον, κ' ἓνα ἀερόπλοιο;... Ἐρεῖς τί θέλω ἐγώ; Νὰ ἔχη ἡ γρῆνὰ Γυφτισσα μιὰν ἄσπρη γίδα κ' ἓνα γέρο-κόρακα.

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Μὰ τί χρειάζονται;

ΚΩΣΤΗΣ:—Νά, ἡ ἄσπρη γίδα θὰ δώσῃ τὸ γάλα τῆς ἑστὸ δυστυχῆ Γιόχαν, τὸν φυλακισμένον εἰς τὸν Πύργον τῶν Στεναγμῶν. Ὁ γέρο-κόρακας πάλι, θὰ ἐρμήσῃ ἀπάνω ἐστὸν καλὸ Ροδόλφον καὶ θὰ τοῦ χύσῃ καὶ τὰ δύο μάτια διαμῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Δὲν εἶνε ἄσχημο; τί λῆς, Γιαγκο;

ΠΕΤΡΟΣ:—Μὰ γιατί νὰ μὴ μετανοήσῃ ὁ Ροδόλφος εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον; Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα θὰ τὴν ἐσυγχωροῦσαν τότε μὲ τὰ λάμματα, ὁ μικρὸς Γιόχαν θὰ τοῦ ἐφιλοῦσε τὸ χεῖρ καὶ ἡ γρῆνὰ-μάμμη θὰ τοῦ εἶδε τὴν εὐχὴν τῆς. Ἄ, θὰ ἦτο πολὺ συγκινητικόν!

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Θὰ ἦτο γελοῖον! Ὁ Ροδόλφος πρέπει νὰ τιμωρῆται. Δὲν φαντάζεσθε εἰς ποῖον βαθμὸν εἶνε κακὸς καὶ τί κακουργήματα ἔχει καμωμένα!... Ἐπειτα, ὁ ἀγνωστος μὲ τὴν κυανὴν στολήν, εἶνε διδύμος ἀδελφός του.

Τὸ ξεύρατε; ΠΕΤΡΟΣ:—Ἀλήθεια; Εἶσαι βέβαιος; ΓΙΑΓΚΟΣ:—Βεβαίωτατος! Τί οικογένεια, φίλε μου, ἔ;... Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔκαμαν μεγάλην τρέλλα νὰ φῆσουν τὸν πύργον τῶν καὶ τὸ παιδί τῶν... ΑΝΔΡΕΑΣ:—Ἀμὴ ἡ γιαγιά!

ΠΕΤΡΟΣ:—Καὶ δὲν μᾶς λῆς, Γιαγκο, πότε θὰ τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημά σου; ΓΙΑΓΚΟΣ, ἀπελπισ:—Ἄ, δὲν ξέρω. Ἔχω τόσες ἰδέες! Ὅσο γράφω, τόσο περισσότερο θέλω νὰ γράφω. Ἐρετε, ἓνα ὀλόκληρον μυθιστόρημα, θέλει δουλειά!..

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Ἐπάρχουν συγγραφεῖς ποῦ βγάζουν ἓνα κάθε δύο μῆνες.

ΠΕΤΡΟΣ:—Πῶς τὸ κατορθώνουν;

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Ἄ, εἶνε φοβεροὶ ἄνθρωποι! Τίποτε δὲν τοὺς στενοχωρεῖ. Ἄμα δὲν ἔχουν δικὰ τῶν νὰ γράφουν, ἄμα δὲν γεννᾷ τὸ κεφάλι τῶν, ἀντιγράφουν ἀπὸ ἄλλα βιβλία, καὶ τελειοῦν. Ἄς εἶνε! οὔτε τοὺς εἶδα, οὔτε τοὺς ξέρω. Ὁ μπαμπᾶς μου τὸ εἶπε.

ΚΩΣΤΗΣ:—Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Εἶνε τελώνης... ἔχει καὶ παράσημο.

ΚΩΣΤΗΣ:—Λοιπόν, δὲν ξέρεῖ τί λῆει. Οἱ συγγραφεῖς δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰντιγράφουν, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον... Ἐπειδὴ ἔχουν πολλὴ φαντασία, γράφουν τόσον εὐκόλα, ὅσον ἐγὼ μιλῶ.

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Κολοῦθα! Βλέπετε τὸ μυθιστόρημά μου; Ἔ λοιπόν, γιὰ νὰ γράψω τὸ πρῶτο κεφάλαιον μόνον, ἐλάθησα σχεδὸν δύο ὄρες.

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Δὲν ἀπορῶ γι' αὐτὸ!

ΚΩΣΤΗΣ:—Μὰ ἐσὺ γράφεις σὰ χελώνα. Βάζουμε στοίχημα νὰ σοῦ τελειώσω τὸ μυθιστόρημά σου σὲ πέντε λεπτά;

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Ἐσὺ; σὲ πέντε λεπτά;

ΚΩΣΤΗΣ:—Μάλιστα!

ΑΝΔΡΕΑΣ:—Σύχασε τώρα, Κωστῆ. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τῶκανες... ρόϊδο!

ΠΕΤΡΟΣ:—Γδαρμένους ἀνθρώπους νὰ μὴ βάλῃς μόνον!

ΓΙΑΓΚΟΣ:—Ἐμπρὸς λοιπόν. Δέχομαι! Νά, στέκομαι μὲ τὸ ρολόι στὰ χεῖρα.

ΚΩΣΤΗΣ:—Ἀκούστε! Ἐμείναμεν ἐκεῖ ὅπου ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εἰσέρχονται εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἡ κόμησσα, κατακουρασμένη, πέφτει ἑστὸ κρεβάτι καὶ κοιμάται. Ὁ κόμης ὁμῶς, ὁ ὁποῖος δὲν ἠσυχάζει, περιφέρεται ἐπάνω κάτω, μὲ τὸ μεγάλον ξίφος εἰς τὰς χεῖράς του. Παρέρχονται δύο ὄρα. Ὁ ξενοδόχος, ἐννοεῖται, εἶνε συνεννοημένος μὲ τοὺς ληστὰς. Τοῦ ἔδωσαν ἓνα σακκοῦλι λίρας διὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν κόμητα. Τὰ χαράγματα λοιπὸν εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀπὸ τὸ ταβάνι, μὲ ἄλλους πέντε ληστὰς, ὀπλισμένους μέχρις ὀδόντων. Ὁ κόμης στρέφεται κραδαίνων τὸ ξίφος του. Ἡ κόμησσα ἐξυπνᾷ καὶ ἀρπάζει τὸ καταλανικὸν τῆς ἐγχειρίδιον. Μπάμ!... Μπούμ!... Γγκλάν! Γγκλίν!... Τέσσαρες σελίδες μάχης μὲ εἰκόνας!... Ἡ κόμησσα σκοτώνεται. Ὁ κόμης σώζεται διὰ τῆς στήγης.

(Ἐπειτα τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Chemilly]

«Ἡ γρῆνὰ-Γυφτισσα...» (Σελ. 332, στ. β')

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ καρδιά τοῦ μικροῦ Χρήστου ἐπαλλε δυνάτῃ τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτ, ἐνῶ ἐπήγαινε εἰς τὴν Φυλλάδα.

Πρὶν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἡ Μαριάννα τῷ εἶχε δώσῃ ὄλας τὰς ἀναγκαίας συμβουλὰς, νὰ εἶνε φρόνιμος εἰς τὸ τραπέζι, νὰ μὴ ὀμιλῇ παρὰ ὅταν τὸν ἐρωτοῦν καὶ νὰ μὴ ἐγγίξῃ τὸ παρραμικρὸν χωρὶς ἄδειαν.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν Πύργον, συνήντησεν ἐκεῖ ἔξω τὴν θεῖαν Γερτροῦδην εὐθυμοτάτην καὶ στηριζομένην εἰς τὸν βραχιόνον ἑνὸς κυρίου μεσήλικος μ' ἐξωτερικὸν εὐγενῆς. Ὀλίγα βήματα ἐμπρὸς τῶν, ἐπεριπατοῦσεν ὁ Φρειδερίκος.

Καὶ μὲλις εἶδε τὸν Χρήστον, μὲ τὸ κασκέτον εἰς τὸ χεῖρ, ἔτρεξε ζωηρῶς εἰς προῦπάντησίν του φωνάζων:

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ!... Ὁ Χρήστος!

— Τὸ καλλίτερον παιδί τοῦ κόσμου! προσέθεσεν ἡ θεῖα Γερτροῦδη.

— Σὲ γνωρίζω ἐκ εἰμῆς, μικρὸ μου φίλε, εἶπεν ὁ κ. Λεντούκ μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ἐεύρω ὅτι εἶσαι ὁ καλὸς καὶ ἀφωτισμένος σύντροφος τοῦ Φρειδερίκου μου. Λοιπόν, μετὰ τὰς διακοπὰς, ὅταν ἡ γυναῖκά μου καὶ ἡ Καρλόττα θὰ γυρίσουν ἑστὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ἔχουν ἀπόφασιν νὰ κρατήσουν ἐκεῖ τὸν Φρειδερίκον ὀλίγας ἡμέρας, σὲ προσκαλῶ νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ νὰ τοὺς κάμῃς συντροφία.

— Ἐγὼ, στὸ Παρίσι;! «Ὁ Μπιριμπῆς ἤρχισεν ἀπὸ τὸν φόβον του νὰ κλωτσᾷ.» (Σ. 334.) ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, πολὺ, κύριε! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Χρηστάκης.

— Ὅσον διὰ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων σου, προσέθεσεν ὁ κ. Λεντούκ, ἔννοια σου, θὰ τοὺς ἰδῶ σήμερα καὶ θὰ τοὺς καταφέρω.

Καθισμένος εἰς ἓνα σκαμνί, ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἐκάπνιζεν ἠσυχῶς τὴν πίπαν του, ἐνῶ μέσα εἰς τὸ καπηλεῖον ἡ Μαριάννα ἐπηγαινοῦρητο, πολυάσχολος ὡς πάντοτε.

Κι' ἐνῶ ἐκάπνιζεν, ὁ Θωμᾶς ἐρρέμβαζεν. Ἐσυλλογίζετο τὸν Χρηστάκην. Ποῖον θὰ ἦτο τὸ μέλλον του; Καὶ καταληφθεὶς ἔξαφνα ὑπὸ ἀνησυχίας, διηρωτάτο μήπως εἶχε κάμη μεγάλην ἀνοησίαν νὰ σχετίσῃ τὸν ἀνεψιὸν του μὲ τὸν Φρειδερίκον.

Βεβαίως ἦτο κατευχαριστημένος διὰ

τὴν ἀνατροφήν ποῦ θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὸν Πύργον τὸ ὄρφανόν. Ἄλλὰ πραγματικῶς τὰ πάντα ἐξήρτωντο ἀπὸ τὸν κ. Λεντούκ.

Ἄν ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀνεχόρει αἰφνης ἀπὸ τὴν Βρετανίην, ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι διὰ τὸ παιδίον;

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκοντο αἱ μελαγχολικαὶ του σκέψεις, ὅταν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, εἶδε τὸν Χρήστον μὲ τὴν οικογένειαν Λεντούκ.

Ἐταράχθη, ἔσθυσε μηχανικῶς τὴν πίπαν του καὶ ἐσηκώθη.

— Ὁ κύριος Κερουὲλ βέβαια! εἶπεν ὁ πυργοδοσκόπος, χαιρετῶν τὴν κάπηλον μὲ καλωσύνην.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριέ μου... κυρία μου... ἐψέλλισεν ὁ Θωμᾶς, ἐγὼ ἐσάστισα... Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μῆτε μέσα...

«Ὁ Μπιριμπῆς ἤρχισεν ἀπὸ τὸν φόβον του νὰ κλωτσᾷ.» (Σ. 334.)

Καὶ διηγήθη τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς ἐκείνης τῶν Χριστουγέννων.

— Τώρα δὲν ἀπορῶ, ἂν τὰ παιδιὰ μας ἔχουν μεταξὺ τῶν τόσον συμπάθειαν, εἶπε στεναζὼν ὁ κ. Λεντούκ. Μιὰ φορὰ, εἶνε ἀρκετὰ χρονία τώρα, εὐρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Ὅραν, ὅπου εὐρισκόμενον δι' ὑποθέσεις, καὶ νὰ γυρίσω βιαστικὰ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου μ' ἐπροσκαλοῦσαν τηλεγραφικῶς. Μπήκα ἑστὸ ἓνα παληοβάπορο τῆς εταιρείας Καγιὸλ Σαῖν-Πιέρ, τὸ ὁποῖον μετέφερε μόνον κτήνη. Ἐγνώριζα ὁμῶς τὸν πλοίαρχον Δυρᾶν ὁ ὁποῖος μὲ παρεχώρησεν εὐγενῶς τὴν καμπίνα του. Ἐπειτα μ' ἐσύστησεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον. Ἦταν ὁ ἀδελφός σας Ὁβ. Τραχὺς θαλασσινός, αὐστηρὸς, τὸν ὁποῖον ὁμῶς ἐλάτρευαν οἱ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ναῦται. Ἐίχαμεν ἐξέλθῃ μὲλις ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Ὅραν, ὅταν ἡ θάλασσα, κυματώδης ἐξ ἀρχῆς, ἀνεστατώη κατάσπρη ἀπὸ ἀφροῦς. Τὸ βαπόρι ἤρχισεν νὰ κουνιέται σὲ τέτοιο βαθμὸ, ποῦ ἐνόμισα ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία μας ὄρα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ προειδοποίησις: ἡ τρικυμία ἐβάσταξε τρία ἡμερῶν νυκτᾶ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ποῦ αἱ στιγμαὶ μᾶς ἐφαίνοντο αἰῶνες, ὁ ἀνεμος ἐφυσούσε μὲ λύσσαν καὶ τὰ κύματα ἐσάρωναν κάθε τόσον τὸν κατάστρωμα μὲ κρότον τρομερόν. Ὁ πλοίαρχος ἐγένετο χίλια κομμάτια, βοηθούμενος δραστηρίως ἀπὸ τὸν Ὁβ Κερουὲλ. Τὴν στιγμὴν ποῦ εἶχαμεν ἐμπρὸς μας κατὰ νησιά, ἡ περιέργεια μ' ἐσπρωξε νὰ σκύψω ἀπὸ τὴν κουπαστήν. Ἐν ἀπότομον παρακλίσημα μ' ἐξέπλωσεν εἰς τὸ κατάστρωμα. Συγχρόνως ἓνα κύμα, μεγαλειότερον ἀπὸ τὰλλα, ἐπλημμύρισε τὸ πλοῖον. Ἐχανόμενον!... Ἄλλ' εὐθὺς ἓνα δυνατὸν χεῖρ μὲ ἀρπάζεν ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ μ' ἔρριψεν εἰς τὴν πρώτην ἀνοικτὴν καμπίναν... Ὅταν ἀνοιξά κάλιν τὰ μάτια, ὁ Ὁβ Κερουὲλ ἦτο πλησίον μου καὶ μ' ἐπεριποιεῖτο... Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μασσαλίαν. Μόλις εἶχα καιρὸν νὰ πάρω τὴν ταχυεῖαν ἀμαξοστοιχίαν διὰ τὸ Παρίσι. Ἐδῶσα τὴν διύθυσίν μου εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἀνταμιώσῃ. Ἀπὸ τότε οὔτε τὸν εἶδα οὔτε τὸν ἤκουσα. Ἄλλὰ τὸ χρέος μου πρὸς τὸν πατέρα, μεταβιβάζεται εἰς τὸν υἱόν. Ἀναλαμβάνω νὰ τὸν σπουδάσω ἐγώ... Ὁ Θωμᾶς ἐδίσταζεν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ σας! προσέθεσεν ὁ πυργοδοσκόπος. Τότε ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἔσφιξε μὲ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με απλά στοιχεία των 8 στιγμών...

Αγαπητή Συνομιλήτριά μου, σε ευχαριστώ...

Από το ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑ μας το ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ...

Παιδιά όλοι παμφηρέ! Ν' αναδείξωμεν ως πρώτην...

Ευχαριστώ ευχαριστώ 'Εθνικόν Στόλον, 'Ανθος Χίου...

Τιμή μου, Πλάτανε, να επήγαίνα έθελον...

Στο Ξενητεμένο 'Ελληνόπουλο μαζί με τον συνδυασμόν...

Ευχαριστώ Εύχην της Μάννας και Λάτρη...

Αθάνατος 'Ελλάς, τί έπαθες και δεν γράφεις...

Τρία πουλάκια κάθονταν στού 'Ονειροπόλου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ [είνε έτοιμη για σένα]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ 'Υποψηφία διά πρωτεία

Τα πιδ θεράμα μας συγχαρητήρια στέλλομεν...

Αντιρόσωπος της 'Ιαπωνικής 'Ομάδος εν τή 'Ενωτική 'Ισχύει...

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ δασε μεθ' ολοκλήρου του συνδυασμού της...

Δηλώ ότι το μεταξύ έμού και Μαγεμμένου...

Εν έρχομαι κοντά στον πήγαδο, Βασιλόκαι, γιατί...

Τή διαταγή της Α. Μ. της Βασιλείσσης των 'Ανοικτοκάρδων...

Προτεινομεν αλληλογραφίαν μετά παντός συνδρομητού.

Γνωστοποιώ ότι πέρα μεταξύ έμού και Ζήτω...

Γλειωδεσάτην εντύπωσιν ένεποίησαν γραφόμενα...

Ευχαριστώ 'Ελλάς, τί έπαθες και δεν γράφεις...

Δηλώ ότι ασπρίζω ένθουσιωδώς με... την συνούτα...

Διορίζεται υποπρόξενος 'Ανοικτοκάρδων εν Μεγάροις...

Χαιρετώντες διαπλασιακήν κίνησιν, δηλούμεν...

Προς απόδειξιν του τις εκ των δύο μας δολίως...

Περὶ ποίας άποσπρήσεως όμιλεί ο 'Αμίλλας Βάγκας...

ΦΟΙΒΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Κατόπιν πρωτοφανούς και κατακλητικτικού περιουσιού...

ΔΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ω! Βασιλή άνοικτοκάρδε, δεν σε αναγνωρίζω, τον θρόνον...

Συνάδελφοι, Καιρός δεν είνε πειά, δες πούσουν...

Ανταλλάσσω ταχυρο, δελτάρια πανταχόθεν...

Είς την φιλάτην 'Ελληνίδα Μητέρα εύχομαι...

Ακούσατε την ήχώ της καρδιάς σας, θα ψηφίσετε...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΕΜΠΤΟΣ Είς το άναχωρήσειν...

Ευχαριστώ πάντας τους τιμησαντάς με διά της ψήφου...

Ζητώ ανταλλαγήν δελταρίων με το Χιόνι του Ταυγέτου...

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Είς την ύπ' αριθμ. (Η. 484) 'Αγγελαν...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας...

Table with subscription rates and publication info: ΕΤΗΣΙΑ... ΕΞΑΜΗΝΟΣ... ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΣ... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ... ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ...

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια) Εν τῷ μεταξύ καταφάνει και ο βουκόλος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Οι Σαλιμπάγκοι

Πριν φύγη διά τόν σταθμόν, ο Γιάννης έδωσε καλά...

Εν τῷ μεταξύ καταφάνει και ο βουκόλος με τους σκύλους του...

τήν του πύργου, με απόλυτον έξουσίαν επί του προσωπικού...

Η Μαριάννα παρουσιάσθη τήν στιγμήν εκείνην...

ΑΠΟΤΡΙΧΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΣΥΣΤΗΜΑ Κρίτων, Α' Βραβείον Διαγωνισμού Φωτογραφίας.

Κόρη μου!... παιδί μου!... εφώναξε με λυγμούς...

Ευρε τότε πλησίον της τόν μικρόν, τόν ένγηγαλίσθη...

δεσπότης. 'Ακουστέ με, κυρία Κερουέλ, διότι έχω...